

Arbejde, faa I ikke noget at spise, og man kan ogsaa nok sige til en Hr. Bølle: Du faar ikke noget at spise, før du gør det Arbejde. Men det har man ikke turdet gøre ovre i vor Arbejdsanstalt. Jeg vil bede den højtærede Minister, om ikke de nuværende Arbejdsanstalter — eller hvis der blev nogle ny af en anden Art, ogsaa der — maatte faa Lov til at straffe paa den Maade, at de lode vedkommende vente med Føden, indtil de fik gjort det Arbejde, de skulde, og som selvfølgelig ikke maa overskride deres Kræfter. Derfor siger jeg, man har ikke prøvet alle andre Midler end Prygl, og jeg tror, at de andre Midler, som jeg her har skitseret — og jeg kunde nævne flere endnu —, skulle vi først se at prøve. Nu er der jo Tale om at oprette en Koloni paa Anholt, det er ganske vist ikke til den Slags Folk, men kunde vi saa ikke paa denne Maade bruge andre Smaaøer som Livø eller andre, hvor de ikke kunde rende bort. Lad dem være der nogle Aar. Eller lav en Koloni i Grønland; send dem op til Kryolithrudene, sæt dem til det allerværste Arbejde, eller hvad man kunde finde paa.

Naar jeg har talt om den Overtro paa Prygl, der har været næret i visse Kredse, kan jeg nok forstaa den, men jeg synes, den griber lidt for meget om sig, naar selv det ærede Medlem for Assens (Berntsen) forsvarede den. Det er dog en Mand fra Højskoleverdenen, hvor man skulde tro, at man havde et virkelig aandeligt Vaaben i Stedet for Pryglestraffen. Der skulde man dog ikke tro, at Prygl var det bedste Middel. (Berntsen: Der findes ingen Bøller) . . . Nej, jeg har aldrig kunnet tro, at man i de Kredse knyttede noget Haab til Prygl som Opdragelses- og Straffemiddel. Det er ikke smukt, naar Bergliot tænker paa Hævn. Hun levede vistnok paa en Tid, hvor Kristendommen lige var trængt igennem i Norge, og jeg er vis paa, at hun endnu ikke havde glemt sit gamle Hedenskab, men selv om det ikke er saa, er der dog ikke noget særlig ophøjet for Menneskeheden i at tænke paa, hvorledes man skal faa Hævn. Jeg er bange for, at man ikke saa meget tænker paa at beskytte Samfundet som paa, hvorledes man skal faa Hævn og rigtig pine disse Mennesker. Bergliots Tanke om at ville lade sin lille Søn tage Hævn, synes jeg ikke om. Den har gjort overordentlig megen Skade, den er forfærdelig lidt kristelig og ikke overensstemmende med Højskoletankegangen i Almindelighed.

Dernæst var der Tale om Nødværge-

retten. Den er jeg glad ved, ikke fordi jeg tror, at det vil afskrække Bøllerne meget, men jeg synes dog, at det er for galt, at en Mand, der bliver angrebet, ikke skulde have Lov til at holde Hænderne op eller lade et Skud løst Krudt gaa af, naar han først har sagt til en saadan Voldsmænd: Du maa ikke bryde ind i mit Hus, gør du det, maa du selv tage Følgerne. Det kan saa gaa som ovre i Varde, at en Mand, der under saadanne Forhold affyrede et Skud mod en Voldsmænd, kom i Tugthuset. Man behøver jo ikke at være nogen Skrædder for at værgе sig paa den Maade og heller ikke at have saa gode Kræfter som f. Eks. det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), det ærede Medlem fra Lyngby (Piper) eller jeg. Nej, selv Tingets mindste Medlem, det ærede Medlem fra Frederikshavn (H. Madsen), kunde lige saa godt som vi andre brænde en Pistol af. Hvad jeg vil værgе for, er de Folk, som blive nødte til at forsvare sig, men som nu risikere at komme i Tugthuset, hvis de blot komme til at tage en Smule haardt paa deres Angriber. Saaledes er Loven endnu, og jeg vilde ønske, at der blev givet lidt mere Spillerum.

Dernæst sagde den højtærede Justitsminister, at han ikke var Spor af bange for at møde en Bølle, naar han havde faaet Slagene. Ja, hvis den højtærede Justitsminister selv havde givet ham Slagene, antager jeg ogsaa, at Bøllen vilde have faaet Respekt for Justitsministeren, men saaledes sker det ikke. Nej, man trækker en Mand op, og saa pryglér man ham. Det er da muligt, at han just ikke den samme Dag eller Dagen derefter — hvis han da har faaet Pryglene rigtigt — vil slaa løs igen. Men der kommer saa nok den Dag, hvor han har overvundet Erindringen om Pryglene, hvor han kun har Hævn og Desperatisme i Kroppen, og hvor han sværger paa: den Gang slog Samfundet mig paa en ret raa og voldelig Maade, nu slaar jeg igen den første den bedste sagesløse Mand ned. Saa tror jeg ikke, den højtærede Justitsminister vilde være glad ved at møde en saadan Mand, selv om ogsaa den højtærede Minister har ret gode Kræfter; jeg tror dog ikke, han vilde kunne klare sig.

Man har saa talt om en Tillægsstraf, og her kan man maaske nok komme ind paa noget af det, man kalder Øllebrødsbarmhertighed og Medlidenhed. Men naar man idømmer en Mand 5—6 Aars Tugthus og saa begynder med at give ham nogle Prygl